

13. trin. II
26. august 2018
Sundkirken 10

Salmer:

411 Hyggelig rolig
302 Gud Helligånd
260 Du satte dig selv
365 Guds kærlighed ej grænse ved
52 v. 5-6 Da ved jeg vist
697 Herre, jeg vil gerne

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Matthæus (Matt. 20, 20-28)

Bøn:

Vor Gud og far
Tak at vi må være nær ved dig alle dage.
Amen

Det allerførste vi gør, når vi træder ind i et rum, er
at orientere os om siddepladsernes placering.
Altså hvordan kan man sidde her?
Og hvor skal jeg sætte mig? - Skal og kan.

Alt efter temperament vælger vi vores stol.

Nogen vil gerne sidde på første række, så man kan se og høre godt og har det hele tæt på.

Nogen vil gerne sidde bagest, så man kan overskue rummet og har tingene lidt på afstand.

Nogen vil helst lade sig opsluge i midten af mængden.

Andre igen foretrækker at have ryggen mod muren eller være så tæt på døren som muligt.

Det gælder uanset hvilket rum vi kommer ind i og uanset hvilken sammenhæng vi træder ind i.

Kirken, skoleklassen, bryllupsfesten, begravelsen, middagsselskabet –

Alle sammenhænge –

Hvem skal sidde hvor og hvorfor?

I mange sammenhænge bliver der sagt:

”Vi har ikke faste pladser”

– men ve alligevel den, der sætter sig, der hvor jeg gerne vil sidde.

Vi bliver utrygge, når vi er usikre på vores egen plads –

Utrygheden kan afhjælpes af de faste pladser, hvad enten vi selv har udnævnt en plads til vores

eller andre have lavet bordplanen til festen eller arrangeret klasselokalet og konfirmandlokalet og fordelt deltagerne på en hensigtsmæssig måde. Når først man ved hvor man skal være og hvordan det er, så bliver man straks meget mere tryk. Så ved man ligesom, hvad man har at forholde sig til.

Noget som faktisk kan gøre en særlig tryk er, hvis man sidder i nærheden af festens vært – Hvis man bliver placeret ved siden af eller tæt på festens vært – da kan man tryk – i overført betydning – læne sig op af ham eller hende.
- Man føler sig i trykke hænder.

Værten sætter dagsordenen, og med nærværet får man god mulighed for at følge med i, hvad der skal ske, hvordan og hvornår.

Ligesom også gode værter netop gør sig umage med at sørge for at gæsterne har det godt.

Både ved at give dem gode pladser, men også ved at hjælpe gæsterne til rette og give dem opmærksomhed, og hvad de ellers har brug for.

Ikke mindst for at det skal føle sig godt tilpas.

Og selvom konfirmanderne muligvis ikke tænker det sådan, så er det at sidde i nærheden af præsten faktisk med til at skabe ro og tryghed for mange. Først og fremmest fordi det giver mulighed for en god kontakt.

Vi kan have vores opmærksomhed på hinanden og dermed skabe en bedre relation end, når vi er langt fra hinanden.

Det gælder ikke kun i den sammenhæng.

Hæderspladser kalder vi de pladser, som er tættest på –
det er de fineste og bedste pladser –

Hvor man synes det er fint og godt at sidde kan som sagt afhængige af hvem man er –

Når vi i dag hører om Zebedæussønnerne, der gerne vil have plads ved siden af Jesus, så er vi vant til at forestille os at det er de spidse albuer og ”frem-med-mig” mentaliteten som er baggrunden.

Men måske handler det meget mere om tryghed og om usikkerhed i forhold til at finde og kende sin egen plads.

Det gode ved at være nær ved Jesus er, at han kan skabe tryghed og tro – han skaber håb og kærlighed omkring sig.

Når man er tæt på Jesus, da kan han hjælpe en til rette med livets stort og småt.

Han har sin fulde opmærksomhed på vores velbefindende – Jesus er kommet for at tjene mennesker – men hans opmærksomhed over for os er også et eksempel til efterfølgelse, vi skal have samme opmærksomhed overfor hinanden,
- vi skal tjene hinanden.

Vi skal være der for hinanden.
Hjælpe hinanden tilrette –
Give plads til andre –

Vi skal også gå foran, når vejen er svær og om nødvendigt sætte os i andres sted – ja, gøre ting for hinanden, som den enkelte ikke selv magter.

Og så er vi på en måde tilbage ved Zebædæussønnerne og deres mor. For er det ikke netop det hun gør? - sætter sig i sine sønnernes sted og vil hjælpe dem tilrette så nær på Jesus som muligt.

Det er vel kun et problem, hvis det sker på bekostning af andre – At de 10 andre disciple bliver vrede skyldes det ikke, at de også selv ønskede at være tæt på Jesus?

Om det er særlig fint, skal jeg lade være usagt, men at det er godt, ja, det bedste at være nær ved Jesus, det mener jeg også.

Det er derfor mødre og fædre bærer deres børn frem til Jesus ved dåben. De skal høre til hos ham og være tæt på ham. At bede om gudsnærvær for vores børn er en god bøn.

I gamle dage stod døbefonten ved kirkens indgang, som symbol på at dåben er vejen ind i de troendes fællesskab med Kristus.

Nu har døbefonten fået hæderspladsen helt forrest i kirken.

Nær ved alteret – tæt på Gud.

Det kan skabe tryghed at være tæt på Jesus.

Hans omsorg og kærlighed er god at læne sig op af.

Jesus er som den gode vært.

Jesu plads i verden er noget helt særligt –

Og samtidig er han ikke for fin til at dele plads og liv med helt almindelige mennesker og deres dagligdag.

Han giver os plads i det gode selskab.

Men Jesu tjeneste for menneskeheden har også

sine udfordringer og omkostninger –

hverken disciplene eller vi andre kan forestille os hvad der videre kunne ske og skete.

Jesu plads er også på korset

– her vil vi – og Zebædaussønnerne nok nødig være dem der skal være på hhv højre og venstre side af ham.

Kristus er den, der tjener ved at give sit liv.

Når vi træder ind i livet –
når vi træder ind i kirken
og går ud i verden blandt mennesker, så kan det
være svært at orientere sig – og finde ud af hvor
man skal gøre af sig selv.

Det er ikke nogen dårlig ide at prøve at finde sin
plads i nærheden af Jesus.

Og hvem der – egentlig – skal sidde hvor og
hvordan og hvorledes, det er i sidste ende op til
Vor Herre.

Ja, i Guds rige er det Gud der er værten –
- det tror jeg nu ikke vi skal være særlig
bekymrede for.

Tværtimod tror jeg, at dåbens løfte om at Gud er
med os alle dage vitterlig gælder alle dage, også
de dage der kommer efter de dage vi kender.
Amen